

Hospodine, jenom ty nám můžeš zjednat pokoj.

Milý Bože, je toho hodně, co od tebe čekáme a co od tebe žádáme. V tuto adventní chvíli tě však především prosíme:

kéž bychom dobře slyšeli a vnímali, když k nám promlouvá tvé slovo. To proto, abychom míň podléhali únavě a víc se nechali pozvat a zlákat tvou nadějí, kterou nabízíš.

Věříme, Bože, že jsi nám nablízku, i když si tím někdy nejsme zrovna moc jisti a svírají nás pochybnosti. Ale víme, že nám ty pochybnosti nevyčítáš. Věříme, že jsi nám nablízku, a děkujeme ti za to.

Prosíme, pomoz, ať v životě neztrácíme směr, kterým nás vede tvá láska. Dej nám odvalu, když je to potřeba, a taky sílu, abychom unesli své životní těžkosti. A díky, že je neseš s námi!

Ty víš, že je hodně toho, co v životě nějak pokazíme. Pomoz, prosím. Společně tě prosíme: Pane, smiluj se, amen.

Mk 11,1-10 Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betanii u Olivové hory, poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: "Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte! A řekne-li vám někdo: 'Co to děláte?', odpovězte: 'Pán je potřebuje a hned je sem zase vrátí.'" Vyšli a na rozcestí našli oslátko přivázané venku u dveří. Když je odvažovali, někteří z těch, kteří tam stáli, jim řekli: "Co to děláte, že odvažujete oslátko?" Odpověděli jim tak, jak Ježíš přikázal, a oni je nechali. Oslátko přivedli Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. Mnozí rozprostřeli na cestu své pláště a jiní zelené ratolesti z polí. A ti, kdo šli před ním i za ním, volali: "Hosanna! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově, požehnáno buď přicházející království našeho otce Davida. Hosanna na výsostech!"

Mt 13, 31-33: „Království nebeské je jako hořčičné zrno, které člověk zaseje na svém poli; je sice menší, než všechna semena, ale když vyroste, je větší, než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“ Pověděl jim i toto podobenství:

„Království nebeské je jako kvas, který žena vmísí do tří měřic mouky, až se všechno prokvasí.“

I. To pole je náš svět

Království nebeské je podobné tomu, jako když někdo zaseje a někdo jiný mu do toho nepozorovaně přidá plevel. To pole je náš svět a my žasneme, co to na něm všechno vzešlo, a radíme se, co udělat, aby byl svět zase v pořádku, tak jak bychom ho chtěli mít. Ježíš nám žádný účinný pesticid na protivné bližní neporadí – to pole by pak za nic nestálo a navíc by taková léčebná kúra mohla jednou dopadnout i na nás, až budeme někomu protivní. To pole je zarostlé až hanba. Plevel však nemá občanský průkaz nikoho z lidí, tenhle plevel se zabydlel kdesi v nitru každého z nás.

S tím si však Bůh ví rady: Neboť nebeské království je podobné současně také tomu, jako když zasejete úplně titěrné semínko a ono vyroste do netušených rozměrů. To semínko nestálo za řeč, jak bylo malé a všude kolem něj plevel, jenže nebeské království je podobné i tomu, jako když je dobrá Boží setba snad ještě odolnější a životaschopnější než plevel, takže o úrodu se neračte bát. A to i když to teď zrovna na poli vypadá nepřehledně. Nebeské království je podobné i tomu, jako když si kvásek poradí s pytlek mouky a bude z toho jednou spousta chleba.

Tyto a podobné obrazné příběhy vyprávěl Ježíš a bylo z nich patrné, že si o lidech nedělá žádné iluze a na jejich nápravu by si nevsadil, a přesto to s námi nevzdává a má pro nás naději. Dobro je se zlem sice důkladně promíchané i v životním příběhu každého z nás, ale i malé zrníčko Boží lásky v něm znamená světlo a naději.

II. Co si přejete?

Za nějaký čas se Ježíš vypravil do hlavního města a vjel tam na oslátku. Kdo znal Bibli, mohl to brát jako ozvěnu prastarých písniček, které zpívaly o nebeské naději a o tom, že ji světu doručí (na oslátku) vytoužený pravý král. Když se na něco hodně dlouho moc a moc těšíte – třeba na příchod vytouženého nebeského krále – a když pak vidíte, jak už se to plní, jenže trochu jinak, než jste si to představovali, asi znejistíte. Je to on? Není to on? Dokáže Ježíš splnit, po čem toužíme a

co očekáváme?

Na to je těžká odpověď: přijde na to, po čem toužíte a co očekáváte. A v tom jsme různí. A tak byli tací, kteří ho vítali: „Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně,“ a pak tam byli jiní, kteří si to představovali jinak a moc nadšení z něj v tu chvíli nebyli. Což je normální a máme to tak dodnes. Není spasitel každý, kdo jede na oslu nebo komu lidi provolají slávu. Styl jízdy ani přízeň lidí nejsou poznávací znaky zachránce: to jsou jen signály, že s nebeským královstvím je to, jako když se tohle stane, ale počkejme, co bude dál.

Dál bude zjištění, že nám Bůh nesplní každou prosbu a každé přání. Což člověka může mrzet, ale někdy je to veliké štěstí, ještě že tak.

Aby na našem poli nerostl už nikdy žádný plevel, to vám tenhle šéf nebeského království určitě nesplní. „Plevel tu bude až do konce,“ řekl. Škoda. Nebo ještě že tak? Já to mám v životopisu samozřejmě obojí a kdo by neměl, každého z nás už nějaký a něčí plevel trochu přidusil.

Ale co hůř: já to mám i v povaze – a podezírám vás, že vy taky.

Lidi mají někdy takovou zvláštní představu, že když věřím Bohu, už jsem toho plevelu prost: že stačí zpověď, půst, modlitba, bohoslužby, meditace nebo nějaký obřad a už je to zlo pryč. Jistěže není. Pryč je něco jiného: zlo má všelijaké podoby a vždycky se z něj vyklube životní zátěž. A jestli je díky Bohu teď něco pryč, tak ta tíha, co pro mě byla k neunesení. Boží odpuštění tu tíhu nadzvedlo: zlo je tu pořád (za mnou, ve mně, ve vás, všude), ale nemá na to, aby nás rozdrtilo: nebeské království, jakkoli zprvu nenápadně malinké, roste a je života-schopné (o nic míň než plevel).

III. Hlad

V Ježíšově době chodily na svátky do kostela davy lidí. Hledali tam něco víc než obživu, hledali něco víc, než koupíte v obchodech. Za Boží milostí se sem vypravili a v srdcích si nesli vyznání, že jsme v téhle věci dlužníky a hledáme smíření.

Jen co Ježíš vjel na oslátku do hlavního města, také on navštívil tamní chrám a vypoklonkoval z něj směnárníky a kšeftaře všeho druhu. Vypravěč tuhle zkazku podává jako sendvič: očištění chrámu vložil doprostřed líčení, jak cestou do chrámu míjeli fíkovník, na němž nebyly fíky, a když šli zpátky, už byl suchý.

To sendvičové čtení má dokreslit a vybarvit nemilou zkušenost. Lidi přicházeli s obrovským očekáváním: tohle je náš kostel, plíce naší víry, nabíječka našich vnitřních baterek. Odcházeli však skleslí: zjistili, že tenhle strom ovoce prostě nemá, vystavuje na odiv listy, ale jinak není nikomu k ničemu dobrý. Lidí je tu jako much, ale láska zůstala doma, naděje se tu dává sotva po kapkách, víra zatuhla do paragrafů a zvyků (co musíš, co nesmíš), odpuštění je luxus a moc se tu nenosí a poutníci odcházejí hladoví, protože nebylo, čím by nasýtily duši.

Chrám nenesl ovoce, protože milost už otrhali ti, kdo v něm teď kupčili se spasením. Tak se tím chrámem staňte vy, vězte Bohu a nabídněte to všem, koho potkáte. Někdo to přijme, jiní tohle ovoce nejeď, ale to už je na nich, jak s tím naloží.

IV. Víra

S nebeským královstvím je to, jako když přijde král a lidi ho nadšeně vítají, ale jen někteří. Záleží na tom, co od něj kdo čeká. Určitě nám nesplní každé přání (možná našťestí?). O lidech a jejich přáních si Ježíš nedělal iluze a na jejich nápravu by si nevsadil. A přesto to s námi Bůh nevzdává a má pro nás naději.

Víra není něco za něco. Vírou zjišťujeme, že nás Bůh vysvobozuje z minulých pout a otevírá dveře k tomu, co se teprve chystá a co třeba i vypadá nepravděpodobně. Všichni dostanou pozvánku: nebude se napřed cedit, jací musíte být, abyste ji mohli převzít, natož vstoupit na hostinu. Nikoli: nejdřív bude ta pozvánka a dostane ji každý. Jak s ní kdo naloží, to se uvidí. A už to začíná, naplnil se čas a království Boží je mezi vámi (kapku překryté plevellem, ale to Bůh zvládne), a tak mějte víru Boží, pořádně si užívejte ovoce toho království a nabízejte ho lidem kolem sebe.

Požehnání:

Sám Bůh pokoje se stará o to, abyste mu mohli patřit i se všemi svými šrámy na duši a jizvami na těle i na pověsti, se všemi zklamáními i nadějemi, které prožíváte.

Zve vás k životu v lásce, kterou nás v Kristu zahrnul, a je věrný: své milosrdenství vám neodejme. Amen.